Je zajisté nutné zajistit zvláštní ochranu právům určitých zainteresovaných subjektů, jako jsou zejména věřitelé, menšinoví akcionáři a orgány daňové správy, avšak mělo by se tak dít způsobem, který je slučitelný se zásadou proporcionality, jak ji vykládá Soudní dvůr.

V tomto kontextu by Portugalská republika mohla například určit hodnotu nerealizovaného zisku, u něhož hodlá zachovat svoji daňovou pravomoc, tak aby nedocházelo k okamžité splatnosti daně, ani nebyly stanoveny další podmínky týkající se odkladu její úhrady.

Pokud jde o cíl zajistit účinnou daňovou kontrolu a potírat daňové úniky, lze jej dosáhnou i méně omezujícími metodami za použití mechanismů upravených směrnicí 77/799/EHS ([1]) ze dne 19. prosince 1977 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní nebo směrnicí Rady 2008/55/ES ([2]) ze dne 26. května 2008 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření.

Komise má za to, že portugalská právní úprava překračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení sledovaných cílů, a sice zajištění efektivity daňového systému. Komise je proto toho názoru, že portugalská právní úprava musí uplatňovat stejné pravidlo bez ohledu na to, zda jsou sídlo, ústředí nebo součásti obchodního majetku převedeny mimo portugalské území, nebo na něm setrvají. Daň podle Komise musí být vybrána až poté, co dojde ke zvýšení hodnoty aktiv.

([1]) Úř. věst. L 336, s. 15; Zvl. vyd. 09/01, s. 63.
([2]) Úř. věst. L 150, s. 28.

Žaloba podaná dne 25. ledna 2010 — Evropská komise v. Belgické království

(Věc C-41/10)

(2010/C 80/34)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: G. Rozet a N. Yerrell, zmocněnci)

Žalované: Belgické království

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Belgické království tím, že nesprávně a neúplně provedlo směrnice 73/239/EHS ([1]) a 92/49/EHS ([2]) nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají zejména z článků 6, 8, 15, 16 a 17 první směrnice 73/239/EHS, jakož i z článků 20, 21 a 22 třetí směrnice 92/49/EHS;

— uložit Belgickému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

V této žalobě Komise tvrdí, že činnost belgických vzájemných společností v oblasti doplňkového zdravotního pojištění, které netvoří část systému zákonného sociálního zabezpečení, není v souladu s první a třetí směrnicí o jiném než životním pojištění. V rozsahu, ve kterém jsou tyto vzájemné společnosti na trhu zdravotního pojištění v přímém konkurenčním vztahu s pojišťovnami, by měly podléhat stejnému právnímu režimu jako tyto pojišťovny. Žalobkyně v této souvislosti zpochybňuje tvrzení žalované, že se na služby doplňkového zdravotního pojištění, které nabízí vzájemné společnosti, vztahuje výjimka stanovená v čl. 2 odst. 1 písm. d) první směrnice, a tvrdí, že finanční krytí v rámci doplňkového pojištění nelze považovat za „pojištění tvořící část zákonného systému sociálního zabezpečení".

Komise především uvádí, že ustanovení článku 6 první směrnice vyžaduje, aby přístup k činnosti v přímém pojištění podléhal předchozímu vydání úředního povolení vydanému na základě žádosti příslušnými orgány členského státu, na jehož území má společnost své sídlo. Belgické vzájemné společnosti však nejsou povolovány podle tohoto ustanovení, pokud jde o jejich činnost v oblasti doplňkového zdravotního pojištění.

Žalobkyně zadruhé tvrdí, že žalovaná porušila čl. 8 odst. 1 písm. a) první směrnice, jelikož vzájemné společnosti nejsou uvedeny mezi zákonnými právními formami požadovanými v Belgii pro pojišťovny. Kromě toho vzájemné společnosti jsou povolovány za účelem výkonu široké škály činností, které přímo nesouvisejí s jejich pojišťovací činností, ačkoliv čl. 8 odst. 1 písm. b) stanoví, že společnost musí omezit svůj předmět podnikání na pojišťovací činnosti a operace, které z nich přímo vyplývají, s vyloučením všech jiných obchodních činností. Belgická právní úprava představuje rovněž problém pokud jde o čl. 8 odst. 1 písm. c), který stanoví, že společnost musí předložit obchodní plán podle článku 9 směrnice. Vzájemné společnosti však žádný takový plán v souvislosti se svou činností v oblasti doplňkového zdravotního pojištění nepředkládají. Konečně, belgické vzájemné společnosti nemají v rozporu s požadavkem stanoveným v čl. 8 odst. 1 písm. d) první směrnice povinnost mít minimální garanční fond.

Zatřetí, Komise tvrdí, že podle článků 13 a následujících první směrnice (zejména článků 16, 16a a 17) a článků 15 a 20 až 22 třetí směrnice mají vzájemné společnosti povinnost vytvářet dostatečné technické rezervy v souvislosti s jejich činností v oblasti doplňkového zdravotního pojištění a dostatečnou míru solventnosti ve vztahu k veškeré své činnosti. V Belgii však byla míra solventnosti pro doplňkové zdravotní pojištění poskytované vzájemnými společnostmi zavedena až v roce 2002 a způsob výpočtu této míry se liší od způsobu, který stanoví první směrnice.

(1) První Směrnice Rady ze dne 24. července 1973 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu (Úř. věst. L 228, s. 3; Zvl. vyd. 06/01, s. 14).

(2) Směrnice Rady 92/49/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního a o změně směrnic 73/239/EHS a 88/357/EHS (třetí směrnice o neživotním pojištění) (Úř. věst. L 228, s. 1; Zvl. vyd. 06/01, s. 346).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Højesteret (Dánsko) dne 28. ledna 2010 — Viking Gas A/S v. BP Gas A/S

(Věc C-46/10)

(2010/C 80/35)

Jednací jazyk: dánština

Předkládající soud

Højesteret

Účastnice původního řízení

Odvolatelka: Viking Gas A/S

Odpůrkyně: BP Gas A/S

Předběžné otázky

První otázka

Je článek 5 první směrnice Rady 89/104/EHS (1) ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, ve spojení s jejím článkem 7 třeba vykládat v tom smyslu, že společnost B se dopustila porušení práv k ochranné známce, pokud doplňuje láhve na plyn pocházející od společnosti A plynem, který pak prodává, dochází-li k tomu za následujících okolností:

1) Společnost A prodává plyn v tzv. kompozitových láhvích zvláštního tvaru, který si jako takový nechala zapsat jako dánskou prostorovou ochrannou známku a prostorovou ochrannou známku Společenství. Společnost A není majitelem těchto prostorových ochranných známek, avšak je držitelem výhradní licence k jejich užívání v Dánsku a je oprávněna obrátit se na soud v případě jejich porušení v Dánsku;

2) Při prvním zakoupení kompozitové láhve naplněné plynem jedním ze smluvních partnerů společnosti A zaplatí spotřebitel i za tuto láhev, která se tak stává jeho majetkem;

3) Společnost A doplňuje kompozitové láhve tak, že se spotřebitel dostaví k jednomu ze smluvních partnerů společnosti A a po zaplacení plynu obdrží výměnou za prázdnou kompozitovou láhev na plyn podobnou láhev naplněnou společností A;

4) Obchodní činnost společnosti B spočívá v plnění plynu do láhví, včetně kompozitových, na něž se vztahuje prostorová ochranná známka uvedená v první otázce, tak, že se spotřebitel dostaví ke smluvnímu partnerovi společnosti B a po zaplacení plynu obdrží výměnou za prázdnou kompozitovou láhev podobnou láhev doplněnou společností B;

5) Dotyčné kompozitové láhve jsou doplňovány plynem společnosti B a tyto láhve jsou opatřovány nálepkou uvádějící, že doplnění provedla společnost B?

Druhá otázka

Pokud se lze domnívat, že spotřebitelé obecně nabudou dojmu, že existuje spojitost mezi společnostmi B a A, je potřeba tuto skutečnost považovat za významnou pro účely odpovědi na první otázku?

Třetí otázka

Je-li na první otázku třeba odpovědět záporně, lze dospět k odlišnému závěru, pokud je na kompozitových láhvích — kromě toho, že se na ně vztahuje zmíněná prostorová ochranná známka — uvedena (natištěna) zapsaná obrazová nebo slovní ochranná známka společnosti A, jež je stále viditelná, bez ohledu na jakékoli nálepky použité společností B?

Čtvrtá otázka

Je-li na první nebo třetí otázku třeba odpovědět kladně, může být závěr odlišný, pokud se má za to, že u jiných druhů láhví, které nejsou chráněny uvedenou prostorovou ochrannou známkou, avšak na nichž je uvedena slovní nebo obrazová ochranná známka společnosti A, tato společnost po mnoho let připouštěla a nadále připouští plnění těchto láhví jinými společnostmi?